

Arrest

nr. 320 088 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2024 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: A.

Voornaam: F.

Geboortedatum: (...)1994

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

Verblijvende te: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgegeven op 13.01.2020 in Antwerpen. Het paspoort bevat geen visa noch in- en uitreisstempels, zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld sedert wanneer betrokkene in België verblijft.

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische grootvader. Betrokkenes eerste drie aanvragen gezinshereniging van 18.02.2020, 18.08.2020 en van 08.03.2021 werden geweigerd op respectievelijk 03.07.2020, 08.01.2021 en op 26.08.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van de weigeringsbeslissing van 26.08.2021, werd op 28.01.2022 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV 266 683/II). Ondanks dit arrest diende betrokkene hierna nog op 15.03.2020, 03.10.2022, op 25.08.2023 en op 28.05.2024 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met haar grootvader. Deze aanvragen werden geweigerd op 29.07.2022, 28.03.2023 en op 20.01.2024.. Betrokkene misbruikt de procedure van de artikels 40 e.v. van de wet van 15.12.1980, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 7e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 28.05.2024 wordt ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar grootvader. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij sedert augustus 2021 tot op heden op onafgebroken wijze tewerkgesteld was in België en aldus in staat is in te staan voor haar eigen onderhoud.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar grootvader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige

broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische grootvader. Betrokkenes eerste drie aanvragen gezinshereniging van 18.02.2020, 18.08.2020 en van 08.03.2021 werden geweigerd op respectievelijk 03.07.2020, 08.01.2021 en op 26.08.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van de weigeringsbeslissing van 26.08.2021, werd op 28.01.2022 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (arrest RvV 266 683/II). Ondanks dit arrest diende betrokkene hierna nog vier keer (op 15.03.2020, 03.10.2022, op 25.08.2023 en op 28.05.2024) een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met haar grootvader. Deze aanvragen werden geweigerd op 29.07.2022, 28.03.2023, op 20.01.2024 en op 05.08.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van de artikels 40 e.v. van de wet van 15.12.1980, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een eerste middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

- “- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

2.1.5. Aangaande het risico op onderduiken

9.-

Verwerende partij ondersteunt zijn bevel om het grondgebied te verlaten op grond van een risico op onderduiking waardoor de termijn van 30 dagen niet van toepassing is.

Nergens in het administratief dossier en de vorige aanvragen tot gezinshereniging zijn er echter elementen die aangetoond hebben dat verzoekster effectief aan het onderduiken was. Meer nog de verschillende aanvragen tonen aan dat verzoekster zijn verblijfplaats steeds kenbaar gemaakt.

Deze risico op onderduiken kan echter niet bestaan aangezien verzoekster nooit een geheim gemaakt van haar verblijfplaats, noch pogingen ondernomen heeft om onder te duiken. Meer nog, verzoekster heeft na haar binnenkomst in het Rijk wel degelijk een aanvraag ingediend om haar verblijfsstatus te regulariseren.

Dat verwerende partij aanhaalt dat er een kans op onderduiken bestaat omdat verzoekster meerdere aanvragen indiende doet hier geen afbreuk aan. Meer nog, de wetgeving legt geen enkele beperking op aan de aanvragen die verzoekster kan indienen.

De Terugkeerrichtlijn schrijft voor dat een beslissing om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn en met vasthouding alleen maar kan indien er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Het Hof van Justitie verduidelijkt dat er pas sprake is van onderduiken wanneer een persoon doelbewust buiten het bereik blijft van de autoriteiten.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Uit de bestreden beslissing is niet meteen duidelijk welke feiten of handelwijzen in verzoeksters geval de vaststelling van een risico op onderduiken onderbouwen.

10.-

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt:

“feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt”.

Bovendien dient verwerende partij bij de vaststelling van een risico op onderduiken ook een individueel onderzoek te voeren. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval zoals gezinsleven, gezondheidstoestand, leeftijd, persoonlijkheid, gedrag.

Men kan volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie slechts in uitzonderlijke omstandigheden afwijken van de termijn van 30 dagen. Bovendien blijkt uit de voorbereidende werken dat de wetgever uitdrukkelijk heeft gesteld dat het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet zullen volstaan om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, 19).

De voormelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Dat uw Raad in een gelijkaardig arrest het volgende stelde: Uw Raad stelde in een gelijkaardig vernietigd arrest terecht het volgende:

“Thans moet de Raad om de hoger aangehaalde redenen vaststellen dat de gemachtigde bij de beoordeling van het risico op onderduiken niet met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval heeft rekening gehouden op een redelijke manier, zodat verzoekster kan gevolgd worden in zijn betoog dat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht in casu wordt geschonden. Het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is in de aangegeven mate gegrond.”

Dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Dat er een schending is van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht.

11.-

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen individueel onderzoek heeft uitgevoerd naar het privéleven, de persoonlijkheid of het gedrag van verzoekster.

Zo wordt er niet gesproken over het verblijf in België samen met haar grootvader en de opgelegde maatregel geen inbreuk zou vormen op artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft intussen in België een nieuw leven opgebouwd en verblijft hier, zoals reeds aangehaald, sinds 2018 onafgebroken in ons land, waarbij zij hier thans het centrum van haar belangen heeft gevestigd.

Dat uit de gedragingen van verzoekster blijkt dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, nooit een crimineel verleden heeft gehad en haar woonplaats altijd kenbaar heeft gemaakt.

Uit de pogingen van verzoekende partij om zijn jarenlange verblijf te kunnen regulariseren door zich aan te melden bij de Belgische overheid kan er geen "risico op onderduiken" zijn.

Dat de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel hierbij geschonden werd

Hier kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat er een risico is op onderduiken.

Dat er een schending is van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is.

-Aangaande het misbruik van de procedure artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

12.-

Volgens verwerende partij misbruikt verzoekende partij artikel 40 van de vreemdelingenwet om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen dewelke tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet zou ingaan.

Zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing onterecht het volgende:

"Betrokkene misbruikt de procedure van art 40 van de wet van 15,12,1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van Immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing."

Deze motivering is kennelijk onredelijk. Nergens in de vreemdelingenwet wordt er een beperking gesteld om een gezinsaanvraag in te dienen en heeft verzoekster bovendien steeds nieuwe documenten ingediend in functie van haar grootvader. . Meer nog, de wetgeving legt geen enkele beperking op aan de aanvragen die verzoekster kan indienen.

De insinuatie dat verzoekster op een ander manier een verblijfsrechtelijk voordeel wil bekomen is in rechte en in feite niet gegrond en schendt de motiveringsplicht."

3.2. Verzoekster voert een tweede middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

"TWEEDE MIDDEL

- Schending van de artikelen 3 en 8 EVRM;*
- Schending van het zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht;*

13.-

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis"

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Het recht op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven is fundamenteel.

Het EHRM oordeelde in beide zaken dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om verblijf toe te staan.

Het klopt uiteraard dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is en dat er een aantal beperkingen zijn zoals bepaald in lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

In casu werd door verwerende partij geen belangenafweging verricht. In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer zij een bevel om het grondgebied te verlaten neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Dat verzoekster namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met een inreisverbod.

Verwerende partij houdt geen rekening met het duurzame verblijf van verzoekster in België samen met de referentiepersoon en zijn afhankelijkheidsrelatie. Bovenstaande elementen blijken uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken bij de aanvraag.

Verwerende partij houdt bovendien geen rekening met het lange en duurzame verblijf van verzoekster in België samen met haar familieleden.

Dat het opleggen van het inreisverbod voor de maximale duur zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden die in het administratief dossier aanwezig zijn allesbehalve meer dan proportioneel is en een schending impliceert van artikel 8 van het EVRM.

Omwille van de schendingen van de opgeworpen middelen dient het inreisverbod vernietigd te worden. Dat dit middel derhalve gegrond is.

14.-

Kortom, uit het bevel om het grondgebied te verlaten kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikelen 3 en 8 EVRM verplicht is rekening te houden. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikelen 3, 6 en 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen."

Dat het opleggen van het bevel om een grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden die in het administratief dossier aanwezig zijn allesbehalve meer dan proportioneel is. Omwille van de schendingen van de opgeworpen middelen dient het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden.

Dat dit middel derhalve gegrond is."

3.3. Gezien hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat dit artikel de overheid verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar

beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijk gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 13° en 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 13°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...).”

Verzoekster betwist dat zij misbruik heeft gemaakt van de procedure om een gezinsaanvraag in te dienen. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat verzoekster zeven keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging met haar Belgische grootvader indiende en hiermee de procedure van de artikel 40 e.v. van de vreemdelingenwet misbruikte, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. De Raad acht deze motivering geenszins kennelijk onredelijk. Een aanvraag gezinshereniging conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet maakt dat de verzoekende partij - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - in beginsel onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, hoewel verzoekster wist uit eerdere beslissingen inzake haar aanvragen dat haar zevende aanvraag in functie van dezelfde persoon geen kans maakte, heeft zij er alsnog voor gekozen om toch een zevende aanvraag in te dienen, waarbij kan besloten worden dat haar enige oogmerk erin bestond opnieuw tijdelijk toegelaten te worden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Het is niet

kennelijk onredelijk dit aan te merken als misbruik van procedure. Waar verzoekster argumenteert dat zij steeds nieuwe documenten heeft ingediend in functie van haar grootvader en de wetgeving geen enkele beperking oplegt aan de aanvragen die zij kan indienen, doet dit geen afbreuk aan de motivering van de verwerende partij ter zake.

Verzoekster betwist eveneens dat er een risico op onderduiken bestaat. In artikel 1, § 1, 11°, van de vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. De wetgever heeft verder in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet vastgelegd dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dient te worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van één of meer objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het concrete geval. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 6°, van de vreemdelingenwet voorts bepaald dat de vaststelling dat een vreemdeling onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend een objectief criterium is dat toelaat te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Het staat in voorliggende zaak vast dat verzoekster telkens nadat haar verblijfsaanvraag werd afgewezen een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Door te stellen dat zij bij haar grootvader verblijft, in België geen crimineel verleden heeft gehad en haar woonplaats altijd kenbaar heeft gemaakt, toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat zij herhaalde malen een nieuwe verblijfsaanvraag indiende nadat de voorgaande aanvraag werd afgewezen en dat hieruit kan worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoekster betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikelen 3 en 8 van het EVRM verplicht is rekening te houden.

De bestreden beslissing bevat volgende motivering aangaande verzoeksters privé-, familie- en gezinsleven:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar grootvader.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij sedert augustus 2021 tot op heden op onafgebroken wijze tewerkgesteld was in België en aldus in staat is in te staan voor haar eigen onderhoud.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar grootvader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

(...)

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

De Raad merkt op dat verzoekster nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een langdurig recht op verblijf, zodat haar aanwezigheid moet worden beschouwd als een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid, van artikel 8 van het

EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). *In casu* diende verzoekster zich er bewust van te zijn dat haar privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Een ander belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Verzoekster beperkt zich tot de loutere stelling dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar lange en duurzame verblijf in België samen met haar familie en gaat verder niet concreet in op bovenstaande motivering. De verwijdering van een vreemdeling die wist dat hij zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, kan slechts in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en 114). Verzoekster toont *in casu* geen uitzonderlijke omstandigheden aan die een schending van haar gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster laat na de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM nader toe te lichten. Een schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT